

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **N. I. O.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem AK Praha 2, Ječná 548/7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2011, čj. OAM-292/ZA-06-ZA12-2010 **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2011 rozhodl žalovaný správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žadateli – žalobci, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b zákona č. 326/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalobce vydané rozhodnutí napadl žalobou, namítal vady řízení, spočívající v tom, že rozhodovala úřední osoba, která je vyloučena pro podjatost vůči právnímu zástupci a dále v tom, že žalovaný se vůbec nezabýval návrhy, které žalobce učinil dne 20. 7. 2011 (jeho právní zástupce) o

nahlédnutí do spisu a poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, spočívající v nezdůvodnění přípustnosti opakované žádosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu (zde žalobce odkazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud se vždy zabývá tím, zda kasační stížnost je přípustná dle § 104a s.ř.s.), dále pak v nedostatečném zhodnocení žalobcem tvrzených obav z návratu (sám žalovaný varuje před cestováním do Nigérie, v zemi probíhají bombové útoky na křesťanské komunity a není zmíněna jedna z největších muslimských teroristických organizací Boko Haram), a v nedostatečném zjištění skutečného stavu věci, zejména ohledně situace v Nigérii. Nedostatečné zprávy byly navíc chybně vyhodnoceny, jako podklad jich žalovaný uvádí řadu, ale již neuvádí, jaké okolnosti z nich byly vzaty za prokázané a jaké nikoliv. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pak spočívá v tom, že se neuvádí, proč některé zprávy byly vzaty v úvahu a ne další, nezákonnost je pak dále spatřována i v tom, že žalovaný se vůbec nezabýval integrací žalobce v ČR a tedy tím, zda jeho případné vycestování nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Závěr žalovaného, že žalobci v zemi původu nehrozí žádné pronásledování z důvodu etnicity a náboženství a že tam nejde o vnitřní ozbrojený konflikt, považuje žalobce za chybný, minimálně za předčasný, od konce července 2011, kdy žalobce psal své poslední vyjádření, referují média o řadě dalších útoků na křesťany ze strany muslimů, zejména od zmíněné organizace Boko Haram. Náhled žalovaného, že nigerijská ústava zaručuje svobodu náboženství a v případě problému se lze obrátit na nigerijské úřady o pomoc se neshoduje s faktickým stavem v Nigérii, ne vše, co je na papíře, se též uplatňuje v praxi. Nigerijské orgány nejsou v současnosti schopny účinně ochránit své občany před násilím. Konečně, žalobce uplatnil námitku podjatosti PhDr. H. vůči svému právnímu zástupci dne 10. 8. 2010, dne 13. 10. 2010 rozhodl o námitce nadřízený PhDr. H. tak, že vyloučen pro podjatost není. První náměstek ministra vnitra však neprovedl žádné dokazování a žalobce uvádí důvody, pro které by v kumulaci svých funkcí a pravomocí mohl ředitel odboru OAM představovat rizikový faktor pro podjatost vůči celé řadě osob, zabývajících se azylovým a migračním právem. Žalobce uváděl konkrétní kroky Dr. H. – např. stížnost České advokátní komory a záznam rozhlasového rozhovoru na stanici Radiožurnál z 4. 2. 2011, v řízení mělo být vyčkáno do dne rozhodnutí nadřízeného, tedy do 13. 10. 2010, avšak nestalo se tak, byl proveden pohovor 15. 9. 2010, došlo tak k porušení ust. § 14 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k výše uvedeným námitkám tak žalobce spatřuje pochybení žalovaného porušením ust. § 65 s.ř.s. a ustanovení §§ 4, 6, 14, 36 a 68 správního řádu, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 6. 1. 2012 plyne popření oprávněnosti žalobcových námitek, žalovaný je přesvědčen, že neporušil žádné ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu a žalobcovy výpovědi s tím, že vydané rozhodnutí je správné, neboť jeho podkladem byl řádně zjištěný skutečný stav věci. Případ žalobce byl posuzován ve všech souvislostech na základě uvedených skutečností, byly opatřeny potřebné

podklady a objektivní informace, po jejichž posouzení dospěl žalovaný k závěru, že žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Žalobce přicestoval do ČR v únoru 2006, vypověděl, že utíkal před lidmi, co mu chtěli v Nigérii ublížit, byla mu zde však zima, vrátil se zpět, přicestoval opět v červnu legálně s pasem a vízem. Následně zde pobýval nelegálně, obdržel výjezdní příkaz a správní vyhoštění na dobu jednoho roku. 23. 7. 2006 žalobce požádal o azyl a jako důvod uvedl spory o pozemky, a to s lidmi, kteří zřejmě způsobili smrt jeho tří bratrů. Žadatele očarovali nějakou magickou silou, má nyní kožní problémy. Žádost žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou, NSS kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou. V té době byl žalobce ženatý na území ČR a žádal o trvalý pobyt z titulu rodinného soužití. V srpnu 2010 pak podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany, vypověděl, že žádá z důvodu udělení výjezdního příkazu, do vlasti se nemůže vrátit, jsou tam etnické problémy, jsou unášeni lidé. Po příštích prezidentských volbách vypukne etnická válka. V ČR nechce zůstat nelegálně, navíc byl 11. 11. 2009 rozveden. O jiné formy zdejšího pobytu se pokoušel neúspěšně. Dále se v podání žalovaný vyjadřuje k průběhu správního řízení, uvádí, že s žalobcem byly konány dva pohovory, 15. 9. 2010 byl přítomen zástupce žalobce, který se k protokolu vyjádřil a podepsal ho, 21. 7. 2011 pak v rámci doplňujícího pohovoru byl žadatel seznámen s podklady, bylo mu umožněno se k nim i ku způsobu jejich získání vyjádřit, této možnosti nevyužil. 29. 7. 2011 zástupce žalobce shledal podklady nedostatečnými, zejména ve vztahu k postupného padání země do vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný však odkazuje zejména na str. 5 a násl. svého rozhodnutí, zabýval se i doloženými podklady žalobce, shodu s tvrzeným ohrožením žalobce však neshledal. Žalovaný poukazuje na to, že v žádosti žalobce uvedl, že má odůvodněný strach z pronásledování na základě své národnosti, tedy dle § 12 zákona o azylu, dále pak s odkazem na ust. § 14a odst. 2 písm. c) z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu, dle písm. d) téhož je pak jeho navrácení v rozporu se závazky ČR v oblasti lidských práv, nyní si tedy nepřeje se do Nigérie vrátit. K námitce vydání napadeného rozhodnutí úřední osobou, vyloučenou z projednávání a rozhodování věci ve smyslu § 14 správního řádu, a to s ohledem na svůj poměr k právnímu zástupci žalobce pak správní orgán uvádí, že námitku nepovažuje za důvodnou, byla vznesena dne 10. 8. 2010 bez bližšího odůvodnění, první náměstek ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost o ní rozhodl jako služebně nadřízený úřední osobě, které se týkala dne 13. 10. 2010 tak, že PhDr. T. H. není podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyloučen z projednávání a rozhodování věci a žalovaný poukazuje dále na skutečnost, že případné podání rozkladu nemá odkladný účinek - § 76 téhož. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti, vady řízení nejsou namítány důvodně. Návrhy důkazních prostředků k prokazování tvrzené podjatosti ředitele odboru k právnímu zástupci žalobce jsou ve věci současného soudního přezkumu nadbytečné, naplnění zákonných podmínek žalobce dle zákona o azylu se nedotýkají a případné podání rozkladu nemá odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. K odkazu na ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný provedl dostatečné odůvodnění ve svém rozhodnutí, uzavření manželství s občankou ČR, které je již rozvedeno, neznamena povinnost ČR udělit mezinárodní

ochranu žalobci, český právní řád obsahuje příslušné instituty v zákoně o pobytu cizinců a k námitce na integraci žalobce pak správní orgán odkazuje např. na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 5/2010 z 21. 5. 2010. V těchto souvislostech pak odkazuje i na další rozhodnutí, např. 6 Azs 8/2011 ze dne 19. 5. 2011 či 2 Azs 126/2006 ze dne 22. 3. 2007. V případě žalobce rozhodně vycestování z ČR nepředstavuje zásadní zásah do jeho osobního života, tak, jak případně může mít na mysli čl. 8 Úmluvy, zde odkazuje žalovaný na rozhodnutí NSS čj. 1 Azs 5/2011 z 28. 4. 2011 a dále 5 Azs 46/2008 z 28. 11. 2008 a čj. 9 Azs 5/2009 ze dne 11. 6. 2009. Žalobce nebyl politicky činný, vlast opustil kvůli problémům s jinou rodinou, neměl žádné potíže se státními orgány, policií či soudy, terčem únosu by se mohl stát z důvodu, že by byl považován jako navrátilce z Evropy za bohatého člověka. Po prvním pobytu v ČR se zdržoval bez problémů 4 měsíce v Lagosu a bez problémů opět vycestoval, problémy neměl ani s vystavením cestovních dokladů. V druhé žádosti se pak zmiňoval o možném pronásledování na základě národnosti a náboženského vyznání, po prezidentských volbách se obává války mezi etniky Igbo a Hausa, domněnky žalobce však správní orgán na str. 8 a násl. dostatečně vyvrátil a zabýval se všemi okolnostmi věci. Po posouzení všech skutečností nedospěl žalovaný k závěru, že by v případě návratu žalobce do vlasti hrozila vážná újma, skutečnost, že v Nigérii v oblasti dodržování lidských práv není vše na požadované úrovni, není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Námitka, uplatněná až v žalobě, že se v případě žalobce jedná o uprchlíka sur place, je v přímém rozporu s podmínkami uveřejněnými v Příručce procedur a kritérií pro přiznání uprchlíka dle Konvence z r. 1951 a Protokolu z r. 1967 o postavení uprchlíků, jmenovitě v bodě 94 až 96. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce pak v replice ze dne 9. 2. 2012 poukázal na to, že o námitce podjatosti Dr. H. bylo rozhodnuto obsahově chybně a v rámci soudního přezkumu je tak potřebné toto přezkoumat z obsahového hlediska, jedná se o procesní vadu. Žalovaný ve svém vyjádření rekapituluje historii pobytu žalobce, ovšem zbytečně, žalobními námitkami se však seriózně nezabýval, pouze opakoval, že rozhodl v souladu se zákonem. K vyjádření žalovaného o statusu uprchlíka sur place – o tomto se žalobce zmiňoval v průběhu řízení, hovořil o prudkém zhoršování situace v Nigérii a žalovaný měl toto dovodit z jeho informací, i z informací všeobecně známých. Žalovaný pak nereagoval na námitky o násilí proti křesťanům prakticky na celém území země původu, na námitky o žádosti o zaslání podkladů.

Při jednání soudu dne 10. 12. 2012 žalobce uvedl, že situace, kdy islamisté provádějí bombové útoky na kostely a školy stále trvá, je zde snaha zabít všechny křesťany, je zde odpor proti vládě i prezidentovi. Ohledně majetkových sporů se má v současnosti věc tak, že druhá strana majetek užívá, není nikoho, kdo by se sporem zabýval, sestry žalobce jsou vdané. Žalovaný situaci, popsanou v podkladech, o útocích organizace Boko Haram, prakticky vůbec neřešil, k žádosti žalobce o předložení zpráv, které byly podkladem pro hodnocení situace, nebylo reagováno. První cesta žalobce do ČR byla obchodního rázu, druhá však již měla azylový důvod. Organizace Boko Haram má zcela konkrétní cíle, zákon o azylu hovoří o tom, že

pronásledováním může být i jednání soukromých osob pro případ, že stát, jeho organizační složky nejsou sto občana dostatečně ochránit. Hmotně právním problémem je proto žalobcův strach z případného únosu, útoky islamistického hnutí nejsou dosud v jižní části Nigérie vážné jako v ostatních, nedají se však vyloučit a žalobce má důvodné obavy v tomto směru. Český ministr zahraničí varoval občany před cestami do tohoto státu. Zásadu hospodárnosti a vycházení vstříc účastníkům řízení pak žalovaný nenaplnil, když na žádost žalobcova zástupce o zaslání podkladů vůbec nereagoval, jedná se tak o vadu řízení. Nenaplnil ani ust. § 110 zákona o azylu, neuvedl, jaké nové skutečnosti žalobce uvedl, nevypořádal se s námitkami žalobce a rozhodnutí řádně nezdůvodnil, je tak potřebné ho zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení žalobce nespecifikoval.

Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na skutečnost, že žalobce přijel do ČR v r. 2006, jak sám uváděl, za obchodem, tehdy zmiňoval problémy doma s rodinou, tedy prezentoval tyto důvody v prvním řízení, kdy nebyly shledány jako azylově relevantní a žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Poté se snažil dosáhnout zdejšího pobytu jinak, trvalý pobyt však udělen nebyl, druhá žádost pak stojí na spíše na problému aktuálních událostí v zemi původu, s touto problematikou se však správní orgán vypořádal dostačujícím způsobem, a to i s ohledem na možný návrat žalobce do vlasti. Působení islamistického hnutí Boko Haram je teroristického charakteru, které jako azylový důvod chápat a posoudit nelze. Rozhodnutí je odůvodněno řádně, žalovaný se případem žalobce zabýval ze všech uvedených důvodů, tyto jako zákonné pro udělení mezinárodní ochrany shledány nebyly. Na návrhu zamítnutí žaloby správní orgán trvá, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 8. 2010, uvedl, že je občanem Nigérie, jeho rodiče zemřeli, on je ženatý s manželkou S. J.. Do června 2006 žil v Nigérii ve státě Abia, od té doby pobývá v Praze Kobylisích. Vyznává křesťanství, nikdy nebyl politicky organizován. Nigérii opustil pro problém mezi jeho a jinou rodinou. Přicestoval letecky přes Egypt. O azyl žádá, neboť dostal výjezdní příkaz, vrátit se však nemůže. V Nigérii jsou stále etnické problémy, únosy. V Abii se unáší, jsou problémy s policií, místa, kam se nesmí chodit, propukají etnické krize. Pokud se někdo vrátí z Evropy, má se za to, že má majetek, do těchto věcí je namočena i policie, spolupracuje s únosci a tradičními vládci, v zemi není bezpečno. V ČR již byl kvůli obchodu v únoru 2006. V rámci pohovoru dne 15. 9. 2010 žalobce uvedl, že Nigérii opustil 1. 6. 2006, žil ve městě Aba, měl pozemkový problém – spor o půdu. Je obchodník, musel utéct z důvodu těchto sporů, několik příbuzných zemřelo. Druhá strana používala nadpřirozené čáry aby zabila bratry, bydleli ve stejné vesnici X. Žalobce ji navštívil v r. 2005, kdy zemřel otec, tehdy i onemocněl, druhá strana se chtěla zmocnit jejich majetku. Po střední škole se zabýval byznysem (koupě a prodej), obchodoval s automobilovými součástkami na tržišti, asi 7 let. V únoru 2006 přijel do ČR, ale byla zde velká zima, vrátil se, pobýval v Lagosu, chtěl prodloužit vízum. Letěl přes Egypt, problémy neměl. Uzavřel zde sňatek a žádal vždy o prodloužení pobytu, o trvalý pobyt. Nyní je rozvedený a nechce zde pobývat

nelegálně. V Abě jsou dnes na denním pořádku loupežné únosy, zapojena je i policie a vojáci, cítí se ohrožen. Budou se konat volby, on je Igbo a mezi oběma etniky hrozí válka. Při první žádosti měl majetkový problém, ale nyní se situace vyvinula, hrozí násilí. Unášeny jsou osoby, u nichž lze očekávat nějaký majetkový prospěch. Při podání žádosti již byl rozvedený. Správnímu orgánu předložil materiály, popisující problémy v zemi původu, které by se ho rovněž týkaly, pokud by se musel vrátit. V rámci druhého pohovoru dne 23. 6. 2011 žalobce uvedl, že od doby nového prezidenta se v severní části země odehrávají bombové útoky, muslimové válčí s křesťany, válka postihuje každého, i on by mohl být jako křesťan zabit. Prezident Obama varuje Nigrijce, aby se nyní domů nevraceli. Vracel by se přitom z Evropy a mohl by být i unesen. Je rozvedený, nyní se rozešel i s přítelkyní. Cestovní pas má prodloužen díky poštovnímu kurýrovi do Polska, nový mu poslal syn sestry z Nigérie. Tam se nyní situace zhoršuje, lidé se bojí občanské války.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce o vadě řízení, spočívající v tom, že s některými úkony mělo být vyčkáno do doby o rozhodnutí o podané námitce podjatosti ředitele odboru OAMP Ministerstva vnitra ČR, a dále, rozhodovala úřední osoba, která je vyloučena pro podjatost vůči právnímu zástupci žalobce. Soud je přesvědčen, že námitkou podjatosti úřední osoby ve správním řízení se musí zabývat správní orgán ve smyslu ust. § 14 správního řádu. V tomto ustanovení upravuje správní řád, tedy zákon č. 500/2004 Sb., ve svém odst. 1 – 3 situaci následovně – každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. V dané věci je nepochybné, že žalobce podal

námítku podjatosti PhDr. T. H., o které rozhodl jeho nadřízený dne 13. 10. 2010 pod sp. zn. OAM-292/ZA-06-2010 tak, že ředitel odboru není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o udělení mezinárodní ochrany ve věci žalobce. Dané usnesení obsahuje řádné poučení o možném podání rozkladu k ministrovi vnitra, ze spisu, ani z vyjádření zástupce žalobce však nevyplynulo, že by byl rozklad podán. Žalobce tak evidentně nevyužil případné možnosti opravného prostředku proti usnesení prvního náměstka ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost, soud neviděl žádný důvod, proč by se měl v řízení o žalobě námítkou zabývat. Ze stejného důvodu pak ani nemohl provádět jakékoliv důkazní řízení, neboť k rozhodování o případné správnosti cit. usnesení za výše popsaných skutečností nebyl oprávněn. Ze správního spisu nevyplývá, že by do doby rozhodnutí prvního náměstka ministra vnitra prováděl ředitel OAMP jakékoliv úkony vůči žalobci, žádnou vadu řízení proto soud v postupu správního orgánu nespatriil.

Jako další vadu řízení žalobce namítal to, že žalovaný se nezabýval návrhy jeho právního zástupce, který učinil dne 20. 7. 2011 žádost o nahlédnutí do spisu, a to i dřívějšího, o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. K tomu žalobce uvedl, že došlo k porušení § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jednalo se o rozsáhlé texty, které zástupce nepovažoval za vhodné studovat na pracovišti správního orgánu, nýbrž ve své kanceláři. Soud z průběhu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 8. 2010, současně uvedl, že právní zástupce převzal v tomto řízení jeho právní zastoupení a byla podána i námítka podjatosti PhDr. H., výše citovaná. Ve spisu se dále nachází pozvánka k provedení pohovoru na den 15. 9. 2010, k němuž se dostavil žalobce i jeho právní zástupce. Veškerá další podání a podklady žalobce o situaci v zemi původu byly, pokud se jednalo o texty v cizím jazyce, přeloženy do českého jazyka. Dne 22. 9. 2010 žalovaný zaslal zástupci žalobce vyjádření k jeho námítkám o stavu správního spisu. Na den 22. 4. 2011 byl žalobce i jeho právní zástupce pozváni k dalšímu pohovoru, z tohoto se omluvili z důvodu, že se jedná o Velký pátek a byli pozváni na den 24. 5. 2011, z důvodu nutné služební cesty referenta MV pak byl tento termín posunut na den 23. 6. 2011. Tento den se dostavil k pohovoru žalobce sám, uvedl, že jeho právní zástupce je nemocný, souhlasil s provedením pohovoru v nepřítomnosti zástupce. Následně byl on i jeho právní zástupce pozván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí na den 21. 7. 2011. Ve spise se nachází podání zástupce žalobce, datované dnem 20. 7. 2011, kde zástupce žalobce jménem žalobce oznamuje žalovanému, že se tohoto dne (21. 7. 2011) nedostaví na pracoviště správního orgánu v Zastávce u Brna, s tím, že se ještě písemně vyjádří, dále, že žádostí, že by do spisu nahlédl v Praze, což odůvodnil časovými náklady právního zástupce. Dále žádal, aby mu byly veškeré zprávy o zemi původu zaslány a na některém z pracovišť MV umožněno nahlédnout do spisu, vedeného v prvním řízení. Součástí správního spisu je složka – fotokopie žádosti žalobce o udělení azylu z r. 2006, protokol o pohovoru ze dne 26. 7. 2006 i rozhodnutí ze dne 27. 7. 2006. Dne 29. 7. 2011 předložil zástupce žalobce informace o situaci v zemi původu žalobce, které byly opět přeloženy do českého jazyka a rovněž se ve věci vyjádřil. Dne 9. 9. 2011 pak bylo vydáno napadené rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že

zástupce žalobce nesdělil žádný závažný důvod, který by bránil žalobci či jeho osobě dostavit se k nahlédnutí do správního spisu a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, tak, jak je obsahem poučení předvolání k tomuto úkonu a soud v daném případě neshledal žádnou závažnou vadu řízení na straně žalovaného, která by bránila vydání rozhodnutí ve věci.

V dalším se pak soud tedy věnoval již námitkám, které měly vést k zjištění nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že správní orgán nezdůvodnil, proč považoval opakovanou žádost žalobce za přípustnou, nezabýval se dostatečně skutečnostmi, které žalobce sdělil v průběhu řízení, nezjistil dostatečně skutečný stav věci a nezabýval se skutečností, zda integrace žalobce v ČR nepředstavuje v případě jeho vycestování nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Uvádí, že organizace Boko Haram provádí řadu útoků na křesťany, důvody, vedoucí k obavě, že se tyto rozšíří i na jižní území země, jsou opodstatněné.

K námitce žalobce, že v rozhodnutí žalovaného chybí zdůvodnění, proč je považována jeho opakovaná žádost za přípustnou, soud zdůrazňuje citaci ust. § 10 odst. 4 zákona o azylu, kde se uvádí, že v případě, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. a), d) nebo h), nebo byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo h) nebo § 16 odst. 2 a Česká republika je příslušná k posuzování nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, provede se nové řízení ve věci. Žalobcem namítané ust. § 10a) tohoto zákona upravuje, kdy je žádost žadatele nepřipustná. Z uvedeného je zcela patrné, že správní orgán, který vydal v r. 2006 ve věci žalobce rozhodnutí, kterým zamítl jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, postupoval v dalším případě žádosti zcela dle zákona o azylu. Přirovnání jeho případných povinností k postupu Nejvyššího správního soudu, kterému ukládá zkoumání přípustnosti kasační stížnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. v ustanoveních §§ 102 – 104 je nelogické a soud postup správního orgánu za nezákonný z tohoto pohledu neshledal. Soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal, konstatoval, že v rozhodnutí žalovaný správní orgán na str. 2 – 4 velmi seriózně popsal všechny skutečnosti, které žalobce ve své žádosti i pohovorech uvedl, na str. 5 – 7 pak na základě porovnání uváděných skutečností a skutečností, které plynou jak z podkladů, které sám shromáždil, tak podkladů, které žalobce předložil a které správní orgán nechal přeložit do českého jazyka, argumentoval, proč dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, a to jak pod písm. a), tak pod písm. b). Jeho odůvodnění je velmi podrobné a soud v jeho závěrech neshledal žádného pochybení. Velmi podrobně se zabývá vztahy mezi etniky Nigérie, nepokoji, plynoucími z náboženských rozdílů a vždy s každou argumentací odkazuje na příslušný podklad, tedy informaci, kterou pro svoji argumentaci využil. Námitky v tomto ohledu proto soud nemůže považovat za relevantní. Konečně, z žádné výpovědi žalobce nelze uzavřít, že by mohl správní orgán dospět k závěru, že žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, případně mít důvodný strach z něho z důvodů, které jsou taxativně pod písm. b) ust. § 12 zákona o azylu stanoveny a z období, kdy žalobce zem původu

opouštěl, ani žádný takový důvod sám netvrdil, uvedl, že se státními orgány, soudy apod. žádné problémy neměl.

Žalobce je v České republice rozvedený, nemá žádné závažnější zdravotní problémy, důvody pro uplatnění ust. § 13 a § 14 zákona o azylu v jeho případě nepřicházejí v úvahu, správní orgán měl v tomto směru dostatečné podklady.

V dalším pak považoval soud za potřebné podrobněji zkoumat, zda se žalovaný zabýval dostatečně novou argumentací žalobce, a to, že má důvodné obavy z případného návratu do země původu, neboť v mezidobí se tamní situace vyvinula tak, že by mohl být případně ohrožen buď bombovými útoky, které podnikají muslimské organizace proti křesťanům, nebo případným únosem, neboť by se vracel z Evropy a mohl by být považován za bohatého člověka. K tomuto předložil žalobce v průběhu řízení řadu podkladů, které, jak soud výše uvádí, byly přeloženy do českého jazyka. Na str. 8, 9 a 10 napadeného rozhodnutí žalovaný velmi podrobně vyložil a popsal, jak z jednotlivých podkladů (jsou u jednotlivé argumentace vždy uvedeny) dospěl k závěru, že žalobci reálně nehrozí žádná vážná, azylově relevantní újma pro případ vycestování do země původu, a to aktuálně. Zabýval se i možnostmi, které jako neúspěšný žadatel o azyl v cizí zemi žalobce po návratu do Nigérie konkrétně má. Z argumentace žalovaného jasně plyne, jaké konkrétní problémy v namítané oblasti v průběhu r. 2010 i 2011 zem původu provázejí, jak museli obyvatelé země opouštět své domovy kvůli násilnostem, jaké byly ztráty na životech, zdůrazňuje však, že popsané konflikty se odehrávaly na severu Nigérie, kde žadatel nikdy nepobýval. Z podrobného popisu tamní situace vyplývá, že žalovaný si byl při svém rozhodování dobře vědom současné reálné situace v Nigérii, vyvodil však ze všech podkladů vcelku seriózní závěr, že ač je prokazatelně zejména na severu země situace nepříliš poklidná, žalobci přesto v případě návratu do míst, kde před odjezdem ze země celá léta pobýval, nic závažnějšího nehrozí, rozhodně pak ne vážná újma v azylově relevantním smyslu, jak uvedena výše pod ust. § 14 a) zákona o azylu. K námitce žalobce o tom, že správní orgán se nezabýval jeho integrací v ČR a tím, že by výjezd mohl znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života soud uvádí, že žalobce namítal v průběhu pohovorů, že se snažil o získání zdejšího trvalého pobytu, toto mu však nevyšlo a o azyl žádal, neboť zde dále po rozvodu nechtěl pobývat nelegálně. Z tohoto soud neusoudil, že by si stěžoval na případný nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Soud připomíná, že žalobce je rozvedený, žádnou rodinu v ČR momentálně nemá, jaký nepřiměřený zásah do soukromí či rodinného života tak měl v žalobní námitce na mysli, není soudu z průběhu spisu známo. Žalovaný se dle přesvědčení soudu s nereálností existence případné hrozby vážné újmy žalobci pro případ návratu do země původu vypořádal dostatečně. Za výše popsaného stavu věci dospěl soud k závěru, že po přezkoumání a projednání případu neshledal žádnou vadu řízení či nezákonnost, která by mohla vést ku zrušení napadeného rozhodnutí a žalobu proto zamítl jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 17. prosince 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně